

Nr 300.

Av herr **Olsson** i Kalmar **m. fl.**, i *anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 50, angående försvarsväsendets ordnande.*

Utan att i detta sammanhang taga ställning till Kungl. Maj:ts proposition nr 50 angående försvarsväsendets ordnande i övrigt anse undertecknade, att vissa i propositionen föreslagna bestämmelser angående övergången till den nya härordningen innebära orättvisor och på den grund kräva ändring.

Sålunda finnas i sagda proposition, sid. 181, angivna de grunder, efter vilka för tvångsvis överförd beställningshavare befordran till högre lönegrad eller uppflyttning till högre löneklass må kunna äga rum. Enligt dessa grunder må "a) löjtnant, underlöjtnant eller sergeant, som vunnit befordran till kapten respektive löjtnant eller fanjunkare i regemente (kår o. s. v.), om han överflyttas till övergångsstat, tilläggas lön såsom kapten respektive löjtnant eller fanjunkare från och med den tidpunkt, då han — därest de för budgetåret 1925—1926 fastställda staterna fortfarande varit gällande — kan beräknas skolat hava kommit i åtnjutande av lön på stat i sådan beställning".

Då denna bestämmelse synes innebära en stor orättvisa mot de äldre i respektive grader stående befattningshavarna, som icke vunnit befordran till kapten, löjtnant eller fanjunkare i regemente (kår o. s. v.), synes en delvis ändrad grund för här ifrågavarande befordran till högre lönegrad eller uppflyttning till högre löneklass böra sökas. Det är nämligen ett allmänt känt förhållande, att befordringsturen inom skilda regementen ställer sig väsentligt olika såväl beträffande officers- som underofficerskårerna. Inom ett regemente, där befordringarna gått långsamt, kunna sålunda förekomma löjtnanter respektive sergeanter med vida högre tjänsteålder än vid ett annat regemente; dessa hava således under sin tjänstetid på grund av fördröjd befordran i ekonomiskt avseende varit vida sämre ställda än jämnåriga kamrater vid ett truppförband, där befordringarna skett hastigare, och skulle, om Kungl. Maj:ts ovanberörda förslag bleve bifallet, kunna utestängas från möjligheten till i sagda förslag nämnd befordran eller uppflyttning och därigenom bliva än ytterligare lidande på en inom deras kår rådande dålig befordringstur.

Dessutom må framhållas, att särskilt befordran av sergeant till fanjunkare i regemente på grund av olikhet i fråga om avgångarna ej kunnat ske vid ungefär samma tjänsteålder inom alla truppförband. Sålunda kan man vid studiet av 1924 års rulla finna, att den yngste fanjunkaren vid Skaraborgs *Bihang till riksdagens protokoll 1925. 4 saml. 66 häft. (Nr 300—306.)* 1

regemente nått sagda grad efter blott $6\frac{2}{3}$ års sergeantstjänst, medan motsvarande tid för yngste fanjunkaren vid Livregementets grenadjärer är $11\frac{1}{3}$ år. Vid sistnämnda regemente finnas enligt samma rulla 8 sergeanter, vilka äro äldre än ovannämnde fanjunkare vid Skaraborgs regemente. Att en tillämpning av ovan omförmälda i kungl. propositionen föreslagna bestämmelse för befordran eller uppflyttning till högre löneklass under sådana förhållanden icke kan vara förenad med billighet och rättvisa torde ligga i öppen dag.

I betraktande härav få vi föreslå,

att i ovan anförda bestämmelse måtte efter orden "i regemente (kår o. s. v.)" inskjutas orden "eller som, även utan att hava vunnit sådan befordran, vid överförandet till övergångsstaten kan räkna löjtnant 15, underlöjtnant 5 och sergeant 20 påbörjade militära tjänsteår".

Stockholm den 18 mars 1925.

P. Valerius Olsson.

Anton Svensson.

M. L. Petersson,
Broaryd.